

A Kúria a dr. Kovács Béla Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tálas Miklós ügyvéd által képviselt alperes ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 7.M.5630/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.712/2010/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.712/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében a munkáltatói fegyelmi elbocsátás jogellenességének megállapítását és az ahhoz fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 7.M.5630/2008/38. számú ítéletével a keresetet elutasította és a felperest perköltség fizetésére kötelezte. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felek között 1987. július 1-jétől állt fenn közalkalmazotti jogviszony. A felperes munkavégzési helye a Budapest, XV. kerületi Önkormányzat R. szakrendelője volt, ahol dr. B.E. háziorvos mellett körzeti ápolóként végezte munkáját.

A felperessel szemben 2008. október 7-én indult fegyelmi eljárás, amelynek eredményeként az eljáró tanács 2008. november 20-án kelt határozatával a felperes jogviszonyát elbocsátás fegyelmi büntetéssel megszüntette. A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a felperes saját ingatlanán háziorvosi praxis kialakítása céljából orvosi rendelőnek alkalmas helyiségeket épített ki, ahhoz az engedélyeket beszerezte, és a feladott újsághirdetésre jelentkező személlyel a helyiségek használatáról érdemi tárgyalást folytatott. A tervezett háziorvosi praxis létrehozását titokban tartotta a közvetlen munkahelyi vezetője előtt is, ezáltal súlyosan megsértve a munkáltatójával szemben fennálló együttműködési kötelezettségét. A XV. kerületi Önkormányzat Egészségügyi Intézménye finanszírozási vezetője a főigazgatóhoz írt tájékoztatójában kifejtette azt a véleményét, hogy a felperesnek a munkakörével összeférhetetlen új háziorvosi praxisa megnyitása, és az intézményre nézve kárveszélyt is jelentett. A felperest amellett, hogy megillette a vállalkozás szabadsága a közalkalmazotti jogviszonyának fennállása alatt - az Mt. hatálya alá eső munkavállalókhöz képest - fokozottan terhelte a munkáltatója felé az együttműködési kötelezettség, amely a bíróság álláspontja szerint még az általános orvosi rendelő létrehozására is vonatkozott. A bíróság álláspontja szerint önmagában az alperes

gazdasági érdekének veszélyeztetése nélkül is megállapítható a felperes súlyos kötelezettségszegése. Külön tájékoztatási kötelezettség nélkül is a közalkalmazotti jogviszonyban álló felektől megkívánható, hogy az egyik fél a jogával a másik fél érdekeit figyelembe véve úgy éljen, hogy azzal annak indokolatlan hátrányt ne okozzon és evégett - különösen az eset körülményei szerint- az indokolt tájékoztatást a másik félnek megadja (EBH.199.41.).A felperes a betegadatokat tartalmazó pendrivot is magával akarta vinni, amely a munkaügyi bíróság értelmezése szerint az adatvédelmi szabályok megsértésével összefüggésbe hozható. A bíróság nem tudta tényként megállapítani, hogy a felperesi magatartás következtében adatállomány-vesztés történt-e a háziorvosnál, illetve azt sem, hogy egyes betegek „kijelentkezése” a felperesnek volt-e felróható. Azt azonban a felperes terhére értékelte a bíróság, hogy betegtoborzásra készült. Az elsőfokú bíróság kiemelte, az adatvédelemmel kapcsolatosan nem azt kell vizsgálni, hogy bűncselekmény elkövetése történt-e, hanem azt, hogy a felperes a munkahelyén kívül is közalkalmazotthoz méltóan viselkedett-e.Az elsőfokú bíróság a felperes terhére rótt, hogy a hirdetésre jelentkező ismeretlen személlyel folytatott beszélgetés során dr. B.E.-ről, mint beazonosítható személyről etikailag súlyosan kifogásolható véleményt nyilvánított. E körben az elsőfokú bíróság önmagában is súlyosnak értékelte a háziorvosra tett bántó kijelentéseket, illetve az ő egyes személyi adatainak kiszolgáltatását. Az alperesi gazdasági igazgató személyével kapcsolatos felperesi megjegyzés pedig azt a látszatot kelthette az idegen személy előtt, hogy a gazdasági igazgató hajlandó törvénysértő módon a munkáltatója hátrányára intézkedni. Az alperesi intézmény és az egészségügy helytelen megítélésére alkalmas felperesi kijelentéseket, tájékoztatást az elsőfokú bíróság az együttműködési kötelezettség megsértéseként értékelte.A felperes terhére rótt hálapénz elfogadásával összefüggő határozati megállapítást a bíróság az időmúlásra tekintettel nem vizsgálta figyelemmel a Kjt. 46. § (3) bekezdés a) és b) pontjaira.A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 55.Mf.636.712/2010/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a felperest perköltség viselésére kötelezte. Kimondta, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.A másodfokú bíróság az együttműködési kötelezettség megszegése körében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte, helytálló tényállást állapított meg, és helyes jogszabályokat alkalmazott.A kötelezettségszegéssel kapcsolatban a másodfokú bíróság kiemelte, hogy a perbeli bizonyítékok közül a hangfelvétel alátámasztja, miszerint a felperes kész volt a háziorvosi praxis kialakítására, e körben a hirdetésre jelentkező személlyel konkrét megbeszélést folytatott. A felperesnek tudomása volt arról, hogy a tervezett betegtoborzás jelentős mértékben sérti a munkáltató érdekeit, hiszen erre önmaga utalt a hangfelvételen. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a finanszírozási vezető azon

levelét, amely a munkáltató érdeksérelmét, illetőleg annak lehetőségét alátámasztó adatokat és körülményeket elemezte. Helytállónak tartotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítását, hogy a betegadatokkal történő visszaélés nem bizonyított. Ugyanakkor nem osztotta az ítélet 9. oldalán található azon megállapításokat, hogy az etikai normák megsértése a fegyelmi eljárás során a felperes terhére értékelhető. A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy a „dehonesztáló” kijelentések, személyes adatok esetleges megsértése etikai eljárásban lett volna vizsgálható, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 9. oldalának erre vonatkozó megállapításait mellőzte. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a keresetnek megfelelő új határozat hozatalát kérte annak megállapításával, hogy a felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli. A felülvizsgálati érvelés szerint az eljáró bíróságok az együttműködési kötelezettség megsértését rótták a terhére, azonban az ítélet nem tért ki annak indokára, hogy miért alkalmazta a legszigorúbb fegyelmi büntetést. A bíróságok nem vizsgálták a felperes személyi körülményeit, igen hosszú, több éves munkaviszonyát, a dicséreteket és a kitüntetéseket, a munka melletti felsőfokú végzettség megszerzését. A bíróságok törvényt sértettek, amikor a fegyelmi határozat vizsgálatánál a Kjt. 47. § (7) bekezdés b) pontjában foglaltakat figyelmen kívül hagyták. A fegyelmi határozat meghozatalakor, valamint az elsőfokú eljárásban is nyilvánvaló volt, hogy az eljárás alapját dr. B.E. „feljelentése” képezte, s ugyanezen kötelezettségszegésnél a nyomozást megszüntető határozat ellenére e kötelezettségszegés az elmarasztalás fő oka.

Törvénysértő és a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütköző, hogy a bíróság a per anyagává tett büntetőeljárás eredményét kirekesztette a bizonyítékok köréből és annak indokát nem adta. A felperes érvelése szerint előtte nem ismert a kereset elutasításának jogszabályi háttere, mivel egy eseti döntésen kívül az ítélet jogszabállyal azt nem támasztja alá. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

Hivatkozása szerint a fegyelmi eljárás lefolytatásához, majd később a határozat meghozatalához nem volt szükség az eljárás felfüggesztésére, a tényállás és a felperes fegyelmi felelőssége nélkül is tisztázható volt.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között vizsgálhatta felül és az abban foglaltakat tárgyaláson kívül bírálta el [Pp. 274. § (1) bekezdés, Pp. 275. § (1) bekezdés].

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette, hogy a felperes a háziiorvosi tevékenység kialakítására vonatkozóan az előkészületeket megkezdte, a praxis beindítása céljából hirdetést tett közzé, és minderről a munkáltatóját nem értesítette. Részéről megvalósult mind a tájékoztatási, mind az együttműködési

kötelezettség elmulasztása (Mt. 3. §). A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal egyetértett, osztotta az abban rögzített jogi okfejtést. A bíróságok a széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően részletesen ismertették a tényeket és körülményeket és okszerűen jutottak arra a következtetésre, hogy a felperes által tanúsított magatartás megalapozza a Kjt. 45. § (2) bekezdés e) pontja szerint alkalmazandó legsúlyosabb fegyelmi büntetést, az elbocsátást. Az elkövetett cselekmények értékelése során a felperes több éves munkaviszonya, felsőfokú végzettsége és dicséretei, valamint kitüntetései nem voltak alkalmasak a fegyelmi büntetés enyhítésére. A felperes által hivatkozott Kjt. 47. § (7) bekezdés b) pontja szerint a vizsgálóbiztos javaslatára a fegyelmi eljárás megindítója a fegyelmi eljárást felfüggeszti ha a kötelezettségszegés miatt büntető- vagy szabálysértési eljárás indult, legfeljebb annak jogerős befejezéséig feltéve, hogy enélkül a tényállás nem tisztázható. Alaptalan azon felülvizsgálati érvelés, hogy ezen szabályt a bíróságok figyelmen kívül hagyták, mivel a büntetőeljárás nélkül is tisztázható volt a felperes munkajogi felelőssége. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a büntetőjogi és a munkajogi felelősség egymástól különválik, a felperessel szemben alkalmazott fegyelmi büntetés nem volt túlzott akkor sem, ha vele szemben büntetőjogi felelősségrevonás nem történt (MK.20.). Az eljáró bíróságok a jogviszony megszüntetés jogellenessége körében a rendelkezésre álló adatokat, bizonyítékokat, a felek nyilatkozatait a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően egybevetés útján összességében értékelték, melyről a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokolási kötelezettségüknek eleget téve jogszerűen számot adtak. Mérlegelésük megfelelt a logika szabályainak, nem minősült iratellenesnek vagy kirívóan okszerűtlennek. Nem tekinthető jogszabálysértőnek, hogy a másodfokú bíróság a büntetőeljárás eredményét nem értékelte kiemelt jelentőségűnek, enélkül is a tényállás tisztázását követően a jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az alkalmazott jogszabályokat megjelölte (Kjt.45. §, Kjt. 46. §), a másodfokú bíróság pedig a határozatban foglaltakkal egyetértett. Erre figyelemmel nem fogadható el az a felperesi érvelés, miszerint nem volt ismert előtte a kereset elutasításának jogszabályi háttere, és ezáltal a jogerős ítélet jogszabálysértő. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a, valamint a 73/2009. (XII.22.) IRM rendelet alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. január 30.

**Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó
Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró**
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő